

30-10-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - জ্ঞানৰ সুখ 21 বংশলৈকে চলিব, সেয়া হ'ল স্বৰ্গৰ সুখ, ভক্তিত তীব্ৰ ভক্তিৰে অল্লকালৰ
ক্ষণভঙ্গৰ সুখ পোৱা যায়"**

***প্ৰশ্ন :-** কোনটো শ্ৰীমতত চলিলে তোমালোক সন্তানসকলে সংগতি প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰা?

***উত্তৰ :-** বাবাৰ তোমালোকৰ প্ৰতি শ্ৰীমত হৈছে - এই পুৰণি দুনিয়াক পাহৰি মোক স্মৰণ কৰা। ইয়াকে বলিহাৰ হোৱা অথবা জীৱন্তে মৰি যোৱা বুলি কোৱা হয়। এই শ্ৰীমতেৰেই তোমালোক শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হোৱাগৈ। তোমাৰ সংগতি হৈ যায়। সাকাৰ মনুষ্যই মনুষ্যৰ সংগতি কৰিব নোৱাৰে। পিতাই হৈছে সকলোৰে সংগতি দাতা।

***গীত :-** ওঁম্ নমঃ শিৱায়.....

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিল। গায়ন কৰা হয় উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ভগৱান। এতিয়া ভগৱানৰ নামতো মনুষ্য মাত্ৰই নাজানে। ভক্তই ভগৱানক নাজানে, যেতিয়ালৈকে ভগৱানে আহি ভক্তসকলক নিজৰ পৰিচয় নিদিয়। এয়াতো বুজোৱা হৈছে - জ্ঞান আৰু ভক্তি। সত্যযুগ ত্ৰেতা হৈছে জ্ঞানৰ প্ৰালন্ধ। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান সাগৰৰ পৰা জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰি পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা নিজৰ সৰ্বদা সুখৰ প্ৰালন্ধ গঢ়ি আছা পুনৰ দ্বাপৰ কলিযুগত ভক্তি কৰা। জ্ঞানৰ প্ৰালন্ধ সত্যযুগ-ত্ৰেতালৈকে চলে। জ্ঞানৰ সুখ 21 বংশলৈ চলি থাকে। সেয়া হ'ল স্বৰ্গৰ চিৰ সুখ। নৰকৰ হ'ল অল্লকালৰ ক্ষণভঙ্গৰ সুখ। সন্তানসকলক বুজোৱা হয় সত্যযুগ-ত্ৰেতা জ্ঞান মাৰ্গ আছিল, নতুন দুনিয়া, নতুন ভাৰত আছিল। সেই খনক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তমোপ্ৰধান ভাৰত নৰক হৈ গ'ল। অনেক প্ৰকাৰৰ দুখ আছে। স্বৰ্গত দুখৰ কোনো নাম চিহ্ন নাথাকে। গুৰু কৰাৰ কোনো দৰকাৰেই নাই। ভক্তসকলৰ উদ্ধাৰ ভগৱানেই কৰিব লাগে। এতিয়া কলিযুগৰ অন্ত হ'ব, বিনাশ সমাগত। পিতা আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা জ্ঞান দি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে আৰু শংকৰৰ দ্বাৰা বিনাশ, বিষ্ণুৰ দ্বাৰা পালনা কৰে। পৰমাত্মাৰ কৰ্তব্য কি কোনেও বুজি নাপায়। মনুষ্যক পাপ আত্মা, পুণ্য আত্মা বুলি কোৱা হয়, পাপ পৰমাত্মা, পুণ্য পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। মহাত্মাকো মহান আত্মা বুলি কোৱা হ'ব, মহান পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। আত্মা পৱিত্ৰ হয়গৈ। পিতাই বুজাইছে - প্ৰথমে মুখ্য হ'ল দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম, সেই সময়ত সূৰ্যবংশীয়েহে ৰাজত্ব কৰিছিল, চন্দ্ৰবংশী নাছিল, এটাই ধৰ্ম আছিল। ভাৰতত সোণ-ৰূপৰ মহল আছিল, হীৰা-মুকুতাৰে মুখচ-বেৰ সকলো সজোৱা আছিল। ভাৰত হীৰা তুল্য আছিল, এতিয়া ভাৰত কড়ি তুল্য হৈ পৰিল। পিতাই কয় মই কল্পৰ শেষত, সত্যযুগৰ আৰম্ভণিত সংগম যুগত আহোঁ। ভাৰতক মাতাসকলৰ দ্বাৰা পুনৰ স্বৰ্গ কৰি তোলো। এয়া হ'ল শিৱ শক্তি, পাণ্ডৱ সেনা। পাণ্ডৱৰ মৰম এজন পিতাৰ প্ৰতি আছে। তেওঁলোকক পিতাই পঢ়ায়। শাস্ত্ৰ আদি সকলো হ'ল ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। সেয়া হ'ল ভক্তিৰ পথ (কল্ট)। এতিয়া পিতাই আহি সকলোকে ভক্তিৰ ফল জ্ঞান দিছে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সংগতিলৈ যোৱা। সংগতি দিওঁতা সকলোৰে পিতা এজনেই। পিতাকেই জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। বাকী মনুষ্যই মনুষ্যক সংগতি দিব নোৱাৰে। এই জ্ঞান কোনো শাস্ত্ৰত নাই। জ্ঞান সাগৰ বুলি এজন পিতাকে কোৱা হয়, তেওঁৰ পৰা তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ লোৱা আৰু পুনৰ সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ হৈ যাবাগৈ। এয়া হ'ল দেৱতাসকলৰ মহিমা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ল 16 কলা সম্পন্ন আৰু ৰাম-সীতা হ'ল 14 কলা সম্পন্ন। এয়া হৈছে পঢ়া।

এয়া কোনো সাধাৰণ সৎসংগ নহয়। সত্য হৈছেই এজন, তেৱেঁই আহি সত্য (কি) বুজায়। এয়া হৈছেই পতিত দুনিয়া। পৱিত্ৰ দুনিয়াত পতিত নাথাকে, পতিত দুনিয়াত পৱিত্ৰ নাথাকে। পৱিত্ৰ বনাওঁতা মাথো এজন পিতাই হয়। আত্মাই কয় শিৱায়ে নমঃ, আত্মাই নিজৰ পিতাক নমস্কাৰ জনায়। যদি কোনোৱাই কয় শিৱ মোৰ মাজতে আছে তেন্তে নমস্কাৰ কাক কৰে। এই অজ্ঞানতা সকলো ফালে বিয়পি আছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তুলিছে। তোমালোকে জানা সকলো আত্মা য'ত নিবাস কৰে সেইখন হ'ল নিৰ্বাণ ধাম, মিঠা ঘৰ। মুক্তিক সকলোৱে স্মৰণ কৰে, য'ত আমি পিতাৰ লগত থাকোঁ। এতিয়া তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা। সুখ ধামলৈ গ'লে তোমালোকে পিতাক স্মৰণ নকৰা। এতিয়া এয়া হ'ল দুখ ধাম, সকলোৱে দুৰ্গতিত আছে। নতুন দুনিয়াত ভাৰত নতুন আছিল, সুখধাম আছিল, সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশীৰ ৰাজত্ব আছিল। মনুষ্যইতো এইটো নাজানে যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আৰু ৰাধা-কৃষ্ণৰ মাজত কি সংযোগ আছে? সেই ৰাজকুমাৰী আৰু ৰাজকুমাৰ বেলেগ বেলেগ ৰাজ্যৰ আছিল। এনেকুৱা নহয় যে দুয়োজনে সম্বন্ধত ভাতৃ-ভগ্নী হয়। ৰাধা নিজৰ ৰাজধানীত আছিল, কৃষ্ণ নিজৰ ৰাজধানীৰ ৰাজকুমাৰ আছিল। তেওঁলোকৰ সন্মিলন হয় তেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। সত্য যুগত প্ৰতিটো বস্ত্ৰে সুখ দিওঁতা হয়, কলিযুগত প্ৰতিটো বস্ত্ৰে দুখ দিয়ে। সত্যযুগত কাৰো অকাল মৃত্যু নহয়। তোমালোকে জানা আমি নিজৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা সহজ ৰাজযোগ শিকি আছোঁ - নৰৰ পৰা নাৰায়ণ আৰু নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী হ'বলৈ। এইখন হৈছে স্কুল। সেই সৎসংগ আদিত কোনো লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নাথাকে। বেদ-শাস্ত্ৰ আদি শুনাই থাকে। পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে এই মনুষ্য সৃষ্টি চক্ৰক জানি গৈছা। পিতাক জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ, দয়াৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। গায়ন কৰে - অ' বাবা, আহি আমাক দয়া কৰা। হেভেনলী গড ফাদাৰেই আহি সংগমত হেভেন স্থাপনা কৰে।

হেভেনত বহুত কম সংখ্যক মনুষ্য থাকে। বাকী ইমানবোৰ ক'লৈ যাব? পিতাই সকলোকে মুক্তি ধামলৈ লৈ যায়। স্বৰ্গত মাথোঁ ভাৰতহে আছিল, আকৌ ভাৰতেই হ'ব। ভাৰত সত্য খণ্ড বুলি ইয়াতে গায়ন কৰা হৈছে। এতিয়াতো ভাৰত কঙাল হৈ পৰিল। ধন-ধন বুলি ভিক্ষা বিচাৰি ফুৰে। ভাৰত হীৰাৰ দৰে আছিল, এতিয়া কড়ি তুল্য হৈ পৰিল। এই ড্ৰামাৰ ৰহস্য বুজিব লাগে। তোমালোকে ৰচিয়তা পিতাক আৰু তেওঁৰ ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানা। কংগ্ৰেছ লোকসকলে গায় - বন্দে মাতৰম। কিন্তু বন্দনা পৱিত্ৰ জনৰহে কৰা হয়। পৰমাত্মাহে আহি বন্দে মাতৰম ক'বলৈ আৰম্ভ কৰায়। শিৱবাবাইহে আহি ক'লে -নাৰী স্বৰ্গৰ দ্বাৰ। শক্তি সেনা নহয় জানো। তেওঁলোক স্বৰ্গৰ ৰাজ্য দিওঁতা হয়। যি খনক বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান কৰ্তাৰ (world almighty authority) ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। তোমালোক শক্তিসকলে স্বৰাজ্য স্থাপন কৰিছিল, এতিয়া পুনৰ স্থাপনা হৈ আছে। সত্যযুগক ৰাম ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। এতিয়াও কয় ৰাম ৰাজ্য হওঁক। কিন্তু সেয়াতো কোনো মনুষ্যই কৰিব নোৱাৰে। নিৰাকাৰী ভগৱান পিতাহে আহি পঢ়ায়। তেওঁকো নিশ্চয় শৰীৰ লাগে। নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহিবলগীয়া হয়। শিৱ বাবা তোমালোক সকলো আত্মাৰে পিতা। প্ৰজাপিতা বুলিও গায়ন আছে। শিৱ পিতা হৈ গ'ল। ব্ৰহ্মাক গ্ৰেট গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ বুলি কোৱা হয়। আদি দেৱ আৰু আদি দেৱী দুয়ো বহি আছে, তপস্যা কৰি আছে। তোমালোকেও তপস্যা কৰি আছা। এয়া হ'ল ৰাজযোগ। সন্যাসীসকলৰ হ'ল হঠযোগ। তেওঁলোকে কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকিব নোৱাৰে। গীতা আদি যি বোৰ শাস্ত্ৰ লিখা হৈছে সেই সকলোবোৰ হ'ল ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। পঢ়ি আহিছে কিন্তু তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। এয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ যাৰ দ্বাৰা বিনাশ হয়। বিজ্ঞান কোনো বেদত নাই। তাততো জ্ঞানৰ কথা আছে। এয়া বিজ্ঞান হৈছে বুদ্ধিৰ চমৎকাৰ যিয়ে আৱিষ্কাৰ কৰি থাকে। বিমান আদি আৱিষ্কাৰ কৰে সুখৰ বাবে। আকৌ অন্তিমত ইয়াৰ দ্বাৰাই বিনাশ হয়। এই সুখৰ কলা ভাৰতত থাকি যাব। দুখ দিয়াৰ কলা, আনক মৰাৰ কলা আদি সকলো শেষ হৈ যাব। বিজ্ঞানৰ বুদ্ধি চলি আছে।

এই বোমা আদি কল্পৰ আগতেও বনোৱা হৈছিল। পতিত দুনিয়াৰ বিনাশ আৰু নতুন দুনিয়াৰ ৰাজধানী স্থাপনা হ'ব। পিতাই কয় তোমালোকে ৪৪ জন্ম পূৰ্ণ কৰিলা, এতিয়া এই দেহৰ অহংকাৰ এৰি মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া যোগ অগ্নিৰে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ৰাৱণে তোমালোকৰ দ্বাৰা বহুত বিকৰ্ম কৰালে। পৱিত্ৰ হ'বলৈ এটাই উপায় আছে। তোমালোক আত্মাতো হোৱাই। কোৱাও মই আত্মা হওঁ, এনেকৈ নকয় মই পৰমাত্মা হওঁ। কয় মোক আত্মাক আমনি নকৰিবা। আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কোৱাটো বহুত ডাঙৰ ভুল। এতিয়া তমোপ্ৰধান ব্যভিচাৰী ভক্তি। যিয়ে আহে তেওঁক পূজা কৰে। এজনৰ স্মৃতিত থকাটোকে অব্যভিচাৰী বুলি কোৱা হয়। এতিয়া ব্যভিচাৰী ভক্তিৰো অন্ত হ'বৰ হ'ল। পিতা আহি বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। সকলোকে সুখ দিওতা এজনেই পিতা, দ্বিতীয় কোনো নাই। পিতাই কয় - মোক এজন পিতাৰ লগত বুদ্ধিযোগ ৰাখিলে অন্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হৈ যাব। মই হৈছোৱেই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। এয়া হৈছে কাঁইটৰ দুনিয়া। ইজনে সিজনেৰ লগত কাজিয়া কৰি থাকে। এতিয়া এই পুৰণি দুনিয়া সলনি হৈ আছে। জ্ঞান অমৃতৰ কলহ মাতাসকলক দিয়া হৈছে। এয়া হ'ল জ্ঞান। কিন্তু বিহৰ লগত তুলনা কৰি অমৃত বুলি কোৱা হৈছে। কোৱাও হয় অমৃত এৰি বিহ কিয় পান কৰিম.....। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাহে তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হ'বা। পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি শ্ৰীমত দিয়ে। কৃষ্ণও শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাই এনেকুৱা হৈছে। এয়া বুজিলবলগীয়া কথা। এই গোটেই পুৰণি দুনিয়াক পাহৰি এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। বলিহাৰো এতিয়াই হ'ব লাগিব। ইয়াকে জীৱন্তে মৰি যোৱা বুলি কোৱা হয়। ভক্তি মাৰ্গৰ কথা বেলগ। সেয়া হ'ল ভক্তিৰ পথ (কল্ট)। ভক্তিত বহুত গুৰু আছে। কিন্তু সংগতি দাতা এজন নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা। সাকাৰ মনুষ্যই মনুষ্য সংগতি দিব নোৱাৰে। সদাকালৰ কাৰণে সুখ দিব নোৱাৰে। সদাকালৰ বাবে সুখ দিওতা হৈছে পিতা। এয়া হৈছে পাঠশালা। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যও পিতাই দিয়ে। কয় - তোমালোকে স্বৰ্গৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ পাবা। বাকী সকলো মুক্তি ধামলৈ গুচি যাব। শান্তি ধাম, সুখ ধাম আৰু এই খন দুখ ধাম। এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। ইয়াকে স্বদৰ্শন চক্ৰ বুলি কোৱা হয়। এই ড্ৰামাৰ চক্ৰৰ পৰা কোনেও আতৰি যাব নোৱাৰে। সকলোৰে পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত অবিনাশী ভূমিকা আছে। পিতাই তোমালোকক পঢ়াই মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি আছে। বাকী যিয়ে যিমান পঢ়িব, কোনোৱা ৰজা হ'বগৈ কোনোৱাই প্ৰজা হ'বগৈ। সূৰ্যবংশী ৰাজবংশ আছে নহয়। সত্যযুগত যেতিয়া সূৰ্যবংশী আছিল তেতিয়া আন কোনো নাছিল। ভাৰত খণ্ডই উচ্চতকৈ উচ্চ সত্য খণ্ড আছিল, এতিয়া মিছা খণ্ড হৈ গ'ল, ইয়াকে ৰৌৰৱ নৰক বুলি কোৱা হয়। টকা পইচাৰ বাবে কিমান মাৰামাৰি হৈ থাকে। তাততো কোনো অপ্ৰাপ্ত বস্তু নাথাকে, যাৰ প্ৰাপ্তিৰ কাৰণে কোনো পাপ কৰিবলগীয়া হয়। পিতাইহে মাতাসকলৰ দ্বাৰা এই ভ্ৰষ্টাচাৰী দুনিয়াক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি আছে। এওঁলোকক পিতাই "বন্দে মাতৰম" বুলি কয়। সন্যাসীয়ে বন্দে মাতৰম বুলি নকয়। তেওঁলোকৰ হ'ল হদৰ সন্যাস। গোটেই দুনিয়াক বুদ্ধিৰে সন্যাস কৰিব লাগে। শান্তি ধাম, সুখ ধামক স্মৰণ কৰিব লাগে। দুখধামক পাহৰি যাব লাগে। পিতাৰ এয়া আদেশ। পিতাই আত্মাসকলক বুজায়, তোমালোকে এই কাণেৰে শুনা। শিৱ বাবাই এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা তোমালোকক বুজায়। তেওঁ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। তেওঁ কোনো সাধু, সন্ত, মহাত্মা নহয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) পিতাৰ প্ৰতি পুৰা বলিহাৰ হ'ব লাগে। দেহৰ অহংকাৰ এৰি যোগ অগ্নিৰে বিকৰ্ম বিনাশ কৰিব লাগে।
- (2) লক্ষ্য-উদ্দেশ্য বুদ্ধিত ৰাখি পঢ়িব লাগে। পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত ড্ৰামাক বুদ্ধিত ৰাখি স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** সন্তুষ্টতাৰ চাৰ্টিফিকেটৰ দ্বাৰা ভৱিষ্যতে ৰাজ্য-ভাগ্যৰ আসন প্ৰাপ্ত কৰোঁতা সন্তুষ্ট মূৰ্তি হোৱা

সন্তুষ্ট হৈ থাকিব লাগে আৰু সকলোকে সন্তুষ্ট কৰিব লাগে - এইটো শ্লোগান সদায় তোমালোকৰ মস্তকৰূপী ফলকত লিখা থাকিব লাগে কিয়নো এই চাৰ্টিফিকেট প্ৰাপ্ত কৰা সকলে ৰাজ্য ভাগ্যৰ চাৰ্টিফিকেট ল'ব। গতিকে নিতৌ অমৃতবেলা এইটো শ্লোগান স্মৃতিলৈ আনা। যেনেকৈ ফলকত শ্লোগান লিখা তেনেকৈ সদায় নিজৰ মস্তকৰ ফলকত এইটো শ্লোগান পুনৰুজ্জীৱিত কৰা তেতিয়া সকলোৱে সন্তুষ্ট মূৰ্তি হৈ যাবা। যি সন্তুষ্ট হয় তেওঁ সদায় প্ৰসন্ন হয়।

***শ্লোগান:-** পৰস্পৰ স্নেহ আৰু সন্তুষ্টতা সম্পন্ন ব্যৱহাৰ কৰোঁতা জনেই সফলতা মূৰ্ত হয়।

!!ওঁ শান্তি!!
